

Δημήτρης Κώστας:

«Εγώ δεν είχα κανέναν να αποχαιρετίσω εκτός τη μάνα μου και την αδελφή της...»

Στα δεκατρία μου χρόνια οι γονείς μου με στείλανε στο Αίγιο να δουλέψω σε ένα φούρνο σε κάποιον συγχωριανό μας. Εκεί εκάθισα ένα χρόνο. Μετά αυτός με έστειλε στην Πάτρα σε ένα ξάδελφο του. Εκεί περιπλανήθηκα πολύ γιατί αυτός δεν ήθελε υπάλληλο. Έμεινα νησιτικός μια εβδομάδα και χωρίς δουλειά. Από εκεί πηγαίνω στην Αθήνα σε έναν αδελφό της μάνας μου. Στην αρχή επούλαγα φιστίκια στις παραλίες, στο Παλιό Φάληρο. Μετά όπου έβρισκα δουλειά, να βγαίνει το μεροκάματο. Αυτά μέχρι τα 28 μου χρόνια που αποφάσισα για την ξενιτιά. Καταρχήν επιχείρησα για τη Γερμανία. Εκείνη την εποχή είχε σταματήσει η μετανάστευση στη Γερμανία. Μετά επιχείρησα για New Zealand. Και πάλι άκαρπος διότι παίρναν μόνο αν είχες κανένα χαρτί επαγγέλματος. Τελικά επήγα στη ΔΕΜΕ για Αυστραλία. Έκανα τα χαρτιά μου και περίμενα. Μετά από ένα μήνα με ειδοποίησαν να παρουσιαστώ στο λιμάνι. Εκεί ήταν το πλοίο, το «Πατρίς», που θα μας έπαιρνε. Εγώ δεν είχα κανέναν να αποχαιρετίσω εκτός τη μάνα μου και την αδελφή της. Στο πλοίο ήταν μια κυρία που θα μας συνόδευε από τη ΔΕΜΕ. Ήμασταν κάπου τριάντα παιδιά. Τις πρώτες μέρες ήταν κάπως παράξενα. Μετά άρχισαν οι γνωριμίες με άλλους επιβάτες. Στο πλοίο έπαιζαν κάτι παιχνίδια καθώς και μερικά σκετσ. Εγώ ήμουν σε όλα μέσα. Δεν έχω φωτογραφίες σε όλα. Μια φωτογραφία που έχω, παίζω, ή μάλλον κάνω, το Μαουρί. Εκεί επήρα το βραβείο από τον αξιωματικό της διασκέδασης. Μια άλλη φωτογραφία έχω στην πισίνα, όταν επιτάσαμε στον Ισημερινό. Παριστάναμε την ιστορία του Ποσειδώνα. Παρόλα αυτά εγώ είχα πιάσει δουλειά στην αποθήκη τροφίμων. Έπαιρνα δύο δολάρια την ημέρα. Δεν μπορούσα να κάθομαι και να γυρίζω. Μια μέρα καθώς μιλάγα με έναν πατριώτη από τα Γιάννενα μου λέει, έχω έναν αδελφό στο Sydney και πάω. Εκεί, επίσης, είναι μια κοπέλα δική μας. Πάρε τη διεύθυνση κι αν έχεις καλό σκοπό, γράψε μου. Καμιά φορά φτάσαμε στη Μελβούρνη. Εκεί χωρίσαμε. Εμένα με πήγαν στη Μπονεγκίλα. Εκεί κάθισα μια εβδομάδα. Ήρθε ένας από την Τασμανία και λέει, «ποιος θέλει να δουλέψει σε γαλαρία στην Τασμανία;» Εγώ σπκώθηκα πρώτος. Την άλλη μέρα με πήραν και με πήγαν στην Τασμανία, με βάλαν σε ένα σπιτάκι όπως θα δείτε στη φωτογραφία κι άρχισα δουλειά που δεν είχα κάνει ποτές. Μια ημέρα θυμήθηκα τον πατριώτη. Του γράφω ένα γράμμα. Αμέσως μου απαντάει, μου λέει έλα στο Sydney θα σε φιλοξενήσω στο σπίτι που μένω κι αυτό έγινε. Ήρθα στο Sydney, έμεινα στο σπίτι του, με σύστησε με το θείο της κοπέλας, είδα την κοπέλα και σκεφτόμουν. Εντωμεταξύ, ο θείος της κοπέλας με έβαλε σε μια δουλειά. Μετά από κάμποσες επαφές επήρα την απόφαση και παντρεύτηκα. Από κει και πέρα άρχισε η ιστορία της οικογένειας. Παιδιά, εγγόνια, κλπ. Αυτά που γράφω είναι μια περίληψη. Αν τα γράψω όλα θα χρειαστεί ολόκληρο βιβλίο...

Εγώ δεκατρία μου χρόνια οί γνωστός μου με έστειλε στο Αίγιο να δουλέψω σε ένα φούρνο σε κάποιον συγχωριανό μας. Εκεί εκάθισα ένα χρόνο. Μετά αυτός με έστειλε στην Πάτρα σε έναν ξάδελφό του. Εκεί περιπλανήθηκα πολύ γιατί αυτός δεν ήθελε υπάλληλο. Έμεινα νησιτικός μια εβδομάδα και χωρίς δουλειά. Από εκεί πηγαίνω στην Αθήνα σε έναν αδελφό της μάνας μου. Στην αρχή επούλαγα φιστίκια στις παραλίες, στο Παλιό Φάληρο. Μετά όπου έβρισκα δουλειά, να βγαίνει το μεροκάματο. Αυτά μέχρι τα 28 μου χρόνια που αποφάσισα για την ξενιτιά. Καταρχήν επιχείρησα για τη Γερμανία. Εκείνη την εποχή είχε σταματήσει η μετανάστευση στη Γερμανία. Μετά επιχείρησα για New Zealand. Και πάλι άκαρπος διότι παίρναν μόνο αν είχες κανένα χαρτί επαγγέλματος. Τελικά επήγα στη ΔΕΜΕ για Αυστραλία. Έκανα τα χαρτιά μου και περίμενα. Μετά από ένα μήνα με ειδοποίησαν να παρουσιαστώ στο λιμάνι. Εκεί ήταν το πλοίο, το «Πατρίς», που θα μας έπαιρνε. Εγώ δεν είχα κανέναν να αποχαιρετίσω εκτός τη μάνα μου και την αδελφή της. Στο πλοίο ήταν μια κυρία που θα μας συνόδευε από τη ΔΕΜΕ. Ήμασταν κάπου τριάντα παιδιά. Τις πρώτες μέρες ήταν κάπως παράξενα. Μετά άρχισαν οι γνωριμίες με άλλους επιβάτες. Στο πλοίο έπαιζαν κάτι παιχνίδια καθώς και μερικά σκετσ. Εγώ ήμουν σε όλα μέσα. Μια φωτογραφία που έχω, παίζω, ή μάλλον κάνω, το Μαουρί. Εκεί επήρα το βραβείο από τον αξιωματικό της διασκέδασης. Μια άλλη φωτογραφία έχω στην πισίνα, όταν επιτάσαμε στον Ισημερινό. Παριστάναμε την ιστορία του Ποσειδώνα. Παρόλα αυτά εγώ είχα πιάσει δουλειά στην αποθήκη τροφίμων. Έπαιρνα δύο δολάρια την ημέρα. Δεν μπορούσα να κάθομαι και να γυρίζω. Μια μέρα καθώς μιλάγα με έναν πατριώτη από τα Γιάννενα μου λέει, έχω έναν αδελφό στο Sydney και πάω. Εκεί, επίσης, είναι μια κοπέλα δική μας. Πάρε τη διεύθυνση κι αν έχεις καλό σκοπό, γράψε μου. Καμιά φορά φτάσαμε στη Μελβούρνη. Εκεί χωρίσαμε. Εμένα με πήγαν στη Μπονεγκίλα. Εκεί κάθισα μια εβδομάδα. Ήρθε ένας από την Τασμανία και λέει, «ποιος θέλει να δουλέψει σε γαλαρία στην Τασμανία;» Εγώ σπκώθηκα πρώτος. Την άλλη μέρα με πήραν και με πήγαν στην Τασμανία, με βάλαν σε ένα σπιτάκι όπως θα δείτε στη φωτογραφία κι άρχισα δουλειά που δεν είχα κάνει ποτές. Μια ημέρα θυμήθηκα τον πατριώτη. Του γράφω ένα γράμμα. Αμέσως μου απαντάει, μου λέει έλα στο Sydney θα σε φιλοξενήσω στο σπίτι που μένω κι αυτό έγινε. Ήρθα στο Sydney, έμεινα στο σπίτι του, με σύστησε με το θείο της κοπέλας, είδα την κοπέλα και σκεφτόμουν. Εντωμεταξύ, ο θείος της κοπέλας με έβαλε σε μια δουλειά. Μετά από κάμποσες επαφές επήρα την απόφαση και παντρεύτηκα. Από κει και πέρα άρχισε η ιστορία της οικογένειας. Παιδιά, εγγόνια, κλπ. Αυτά που γράφω είναι μια περίληψη. Αν τα γράψω όλα θα χρειαστεί ολόκληρο βιβλίο...

